

Arrest

nr. 179 758 van 19 december 2016
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: Ten X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIe KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Irakese nationaliteit te zijn, op 15 december 2016 heeft ingediend (bij faxpost) om bij uiterst dringende noodzakelijkheid de schorsing van de tenuitvoerlegging te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve vereenvoudiging van 9 december 2016 houdende een bevel om het grondgebied te verlaten (met vasthouding met het oog op verwijdering).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op artikel 39/82 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op titel II, hoofdstuk II van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 15 december 2016, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 16 december 2016 om 14u.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken J. CAMU.

Gehoord de opmerkingen van advocaat J. DEPOTTER, die *loco* advocaat S. MICHOLT verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat M. DUBOIS, die *loco* advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

De verzoekende partij verklaart op 1 januari 2015 uit Bagdad vertrokken te zijn. Zij zou met het vliegtuig naar Turkije zijn gereisd en vervolgens via Griekenland naar België zijn gereisd. Zij verklaart op 12 juni 2015 in België te zijn aangekomen. Op diezelfde dag diende zij een asielaanvraag in.

Op 15 juni 2016 werd de verzoekende partij ter beschikking gesteld van de regering nadat er een huiszoeking werd uitgevoerd in het kader van een terrorismeonderzoek. Zij werd uiteindelijk niet voorgeleid bij de onderzoeksrechter omdat de huiszoekingen negatief resulteerden.

Op 13 september 2016 werd de verzoekende partij een tweede keer ter beschikking gesteld van de regering. In deze terbeschikkingstelling werd de verzoekende partij er van verdacht banden te hebben met IS.

Op 24 november 2016 nam de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en tot weigering van de subsidiaire beschermingsstatus.

Tegen voormelde beslissing diende de verzoekende partij een beroep in bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad). Bij arrest nr. 179 107 van 8 december 2016 verwierp de Raad het beroep van de verzoekende partij en werd haar opnieuw de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus geweigerd.

Op 9 december 2016 nam de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering ten aanzien van de verzoekende partij. Dit is de thans bestreden beslissing.

2. Over de ontvankelijkheid van de vordering tot schorsing

2.1. Betreffende de beslissing tot vasthouding.

Ambtshalve merkt de Raad op dat de vordering niet ontvankelijk is in de mate dat zij gericht is tegen de beslissing tot vasthouding die in de bijlage 13septies vervat zit.

De bestreden akte (bijlage 13septies) houdt onder meer een maatregel van vrijheidsberoving in zoals bedoeld in artikel 71, eerste lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet).

Voormeld wetsartikel luidt als volgt:

“De vreemdeling die het voorwerp is van een maatregel van vrijheidsberoving genomen met toepassing van de artikelen (...) 7, (...) kan tegen die maatregel beroep instellen door een verzoekschrift neer te leggen bij de Raadkamer van de Correctionele Rechtbank van zijn verblijfplaats in het Rijk of van de plaats waar hij werd aangetroffen.”

Artikel 72, tweede lid van de vreemdelingenwet bepaalt voorts expliciet dat het aan de raadkamer van de correctionele rechtbank toekomt te onderzoeken of de vrijheidsberovende maatregel in overeenstemming is met de wet.

De Raad is dan ook, gelet op de door de wetgever voorziene beperking van zijn rechtsmacht - die op algemene wijze is geregeld in artikel 39/1 van de vreemdelingenwet -, niet bevoegd om van de vordering kennis te nemen wat de maatregel tot vrijheidsberoving betreft (RvS 12 januari 2001, nr. 92.181; RvS 4 juni 2002, nr. 107.338; RvS 1 december 2006, nr. 165.469; RvS 1 december 2006, nr. 165.470).

Voor zover de verzoekende partij zich in het verzoekschrift tevens zou richten tegen de beslissing tot vasthouding die in de bestreden bijlage 13septies vervat zit, dient te worden opgemerkt dat op de Raad dienaangaande onbevoegd is bij gebrek aan rechtsmacht.

3. Over de vordering tot schorsing

3.1. De drie cumulatieve voorwaarden

Artikel 43, §1, eerste lid van het procedurereglement van de Raad (hierna: het PR RvV) bepaalt dat, indien de uiterst dringende noodzakelijkheid wordt aangevoerd, de vordering een uiteenzetting van de feiten dient te bevatten die deze uiterst dringende noodzakelijkheid rechtvaardigen.

Verder kan overeenkomstig artikel 39/82, §2, eerste lid van de vreemdelingenwet, slechts tot de schorsing van de tenuitvoerlegging van een administratieve rechtshandeling worden besloten indien er ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden en op voorwaarde dat de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen.

Uit het voorgaande volgt dat, opdat een vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid kan worden ingewilligd, de drie voornoemde voorwaarden cumulatief moeten zijn vervuld.

3.2. Betreffende de eerste voorwaarde: het uiterst dringende karakter

3.2.1. De wettelijke bepaling

Artikel 39/82, § 4, tweede lid van de Vreemdelingenwet bepaalt:

“Indien de vreemdeling het voorwerp is van een verwijderings- of terugnrijvingsmaatregel waarvan de tenuitvoerlegging imminent is, in het bijzonder indien hij is vastgehouden in een welbepaalde plaats zoals bedoeld in de artikelen 74/8 en 74/9 of ter beschikking is gesteld van de regering, en hij nog geen gewone vordering tot schorsing heeft ingeleid tegen de bedoelde verwijderings- of terugnrijvingsmaatregel, kan hij binnen de in artikel 39/57, § 1, derde lid, bedoelde termijn de schorsing van de tenuitvoerlegging van deze maatregel vorderen bij uiterst dringende noodzakelijkheid”.

3.2.2. De toepassing van de wettelijke bepaling

In casu bevindt de verzoekende partij zich in een welbepaalde plaats zoals bedoeld in de artikelen 74/8 en 74/9 van de Vreemdelingenwet. In dit geval wordt het uiterst dringend karakter van de vordering wettelijk vermoed. Een repatriëring is nakend. Het uiterst dringende karakter van de vordering staat *in casu* vast en wordt niet betwist door verwerende partij.

Aan de eerste cumulatieve voorwaarde is bijgevolg voldaan.

3.3. Betreffende de tweede voorwaarde: de ernst van de aangevoerde middelen

3.3.1. De interpretatie van deze voorwaarde

Overeenkomstig het voormelde artikel 39/82, § 2 van de vreemdelingenwet kan slechts tot de schorsing van de tenuitvoerlegging worden besloten indien ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden en indien de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen.

Onder “middel” wordt begrepen de voldoende duidelijke omschrijving van de overtreden rechtsregel en van de wijze waarop die rechtsregel door de bestreden beslissing wordt geschonden (RvS 17 december 2004, nr. 138.590; RvS 4 mei 2004, nr. 130.972; RvS 1 oktober 2006, nr. 135.618).

Opdat een middel ernstig zou zijn, volstaat het dat het op het eerste gezicht, en gelet op de toedracht van de zaak, ontvankelijk en gegrond zou kunnen worden verklaard en derhalve kan leiden tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing.

Het onderzoek van het ernstig karakter van een middel kenmerkt zich in schorsingszaken door het *prima facie* karakter ervan. De Raad doet overeenkomstig artikel 39/82, § 4, vierde lid van de vreemdelingenwet een zorgvuldig en nauwgezet onderzoek van alle bewijsstukken die hem worden voorgelegd, en inzonderheid die welke van dien aard zijn dat daaruit blijkt dat er redenen zijn om te geloven dat de uitvoering van de bestreden beslissing de verzoeker zou blootstellen aan het risico te worden onderworpen aan de schending van de grondrechten van de mens ten aanzien waarvan geen afwijking mogelijk is uit hoofde van artikel 15, tweede lid, van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden (hierna: het EVRM).

3.3.2. De toepassing van deze voorwaarde

In een eerste middel voert de verzoekende partij de schending aan van artikel 2 van het EVRM *juncto* artikel 1 van het protocol nummer 6 bij het EVRM, van de artikelen 2, 4 en 19 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie, van artikel 3 van het EVRM, van artikel 7 van de vreemdelingenwet, van artikel 74/13 van de vreemdelingenwet, van artikel 74/17 van de vreemdelingenwet, van de materiële motiveringsplicht en van de zorgvuldigheidsplicht.

De verzoekende partij stipt aan dat zowel uit artikel 7 van de vreemdelingenwet en ook uit de memorie van toelichting betreffende het nieuwe artikel 52/3 van de vreemdelingenwet blijkt dat de verwerende partij bij het afleveren van een bevel om het grondgebied te verlaten dient te toetsen aan de internationale bepalingen. Ze benadrukt dat luidens artikel 7 van de vreemdelingenwet de verwerende partij in ieder geval de hogere rechtsnormen dient te respecteren. Artikel 74/13 van de vreemdelingenwet legt de verwerende partij de verplichting op rekening te houden met de persoonlijke omstandigheden van de verzoekende partij. Ze stipt aan dat zulks uit de bestreden beslissing moet blijken daar de motiveringsverplichting haar in de mogelijkheid moet stellen te kunnen toetsen of de beslissing proportioneel is aan het beoogde doel. Ze vervolgt dat bij het treffen van een bevel de artikelen 2 en 3 van het EVRM, alsook de artikelen 2, 4 en 19 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie dienen te worden getoetst. Zij stelt dat zij in het geval van een gedwongen terugkeer naar Irak zonder meer zal worden blootgesteld aan terechtstelling en foltering in haar land van herkomst. Ze stipt aan dat uit de bestreden beslissing zelf blijkt dat ze in haar land van herkomst verdacht wordt van terrorisme. Ze stelt over een kopie van de dagvaarding waarnaar in de bestreden beslissing verwezen wordt beschikt te hebben, doch dit werd ondertussen door de politie in beslag genomen in het kader van onderzoek. Zij kan thans de dagvaarding niet voorleggen, daar het onderzoek nog niet is afgerond. Hoe dan ook aanvaard de verwerende partij het bestaan van de dagvaarding aangezien ze daar zelf uit afleidt dat de verzoekende partij een gevaar voor de openbare orde betekent. Verder stelt de verzoekende partij dat de verwerende partij in het geval van repatriëring de Irakese overheid zal inlichten over het strafrechtelijk onderzoek dat momenteel loopt. Aldus is er geen twijfel dat zij in Irak eveneens zal vervolgd worden op verdenking van terrorisme. Zij stipt aan dat de doodstraf op 8 augustus 2004 opnieuw werd ingevoerd in Irak en dat er sindsdien een stijging op te merken valt van het aantal effectieve terechtstellingen. Bovendien worden de verdachten vaak veroordeeld op basis van bekentenissen die door middel van folteringen werden afgedwongen. Zij verwijst hierbij naar een rapport van Amnesty International over doodstraffen in 2015. Tevens verwijst zij naar een rapport van Amnesty International van 2016 aangaande de folterpraktijken die door de Irakese overheid werden gebruikt in haar proces tegen de terrorismeverdachten van het Speicherbloedbad. Ze vervolgt dat in Irak momenteel aan een schrikbarend tempo verdachten van terrorisme worden geëxecuteerd. In haar ijver om IS-militanten terecht te stellen lopen zelfs onschuldigen het risico op terechtstelling. Hierbij verwijst zij naar verschillende nieuwsbronnen. Vervolgens stelt de verzoekende partij dat indien zij niet veroordeeld of gefolterd wordt door de Irakese overheid, het risico groot is dat zij in de huidige Irakese context het slachtoffer wordt van een door milities georganiseerde lynchpartij. Ook al zou zij haar strafvervolging verborgen kunnen houden, dan nog heeft zij een uiterst kwetsbaar profiel. Zij verwijst naar de UNHCR "*position on returns to Iraq*" waaruit volgt dat de soennieten afkomstig uit bezette gebieden een terechte vrees voor vervolging mogen koesteren. Zij stipt aan dat zij afkomstig is uit Hawija, een gebied dat bezet wordt door IS.

De verzoekende partij concludeert dat de verwerende partij geen rekening heeft gehouden met artikel 3 van het EVRM en evenmin met artikel 4 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie. Tevens meent zij dat de bestreden beslissing ook duidelijk in strijd is met artikel 19 van het voormeld Handvest omdat zij als terrorismeverdachte ter dood zal worden veroordeeld in Irak. Ze meent ook dat er niet getoetst werd aan artikel 2 van het EVRM, noch aan artikel 2 van het voormelde Handvest dat beiden het verbod op doodstraf inhouden. Ter ondersteuning van haar betoog verwijst ze naar de zaak Quabour tegen België van 2 juni 2015 uitgesproken door het EHRM en naar de zaak Labsi tegen Slowakije van 24 september 2012 eveneens uitgesproken door het EHRM.

De verzoekende partij stipt ook nog aan dat de verwerende partij nergens heeft aangegeven garanties te hebben verkregen van de Irakese overheden met betrekking tot haar behandeling bij een gedwongen terugkeer. Ze stipt ook nog aan dat zeer recent in het Verenigd Koninkrijk de uitwijzing van 6 terrorismeverdachten naar Algerije werd tegengehouden.

Waar de verzoekende partij stelt dat de verwerende partij bij het treffen van een bevel rekening dient te houden met hogere rechtsnormen kan zij worden gevolgd. Evenwel dient *in casu* vastgesteld te worden dat het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen, alsook de Raad voor Vreemdelingenbetwisting als beroepsinstantie in volle rechtsmacht, twee dagen voor de afgifte van het

bevel het gegeven van de terroristische activiteiten/sympathieën en de dagvaarding hieromtrent in haar land van herkomst reeds uitvoerig heeft geanalyseerd en dat de verzoekende partij in het kader van haar beroep voor de Raad verwezen heeft naar dezelfde rapporten als zij thans in haar verzoekschrift aanvoert. In de bestreden beslissing wordt ook verwezen naar de uitspraak van de asielinstanties. De beslissing van de asielinstanties werd aan de verzoekende partij ter kennis gebracht, zodat zij niet kan stellen niet op de hoogte te zijn van deze motieven. De verzoekende partij kan huidig beroep niet aanwenden om nogmaals een beroepsaanleg te creëren tegen de beslissing inzake haar asielaanvraag. Op het eerste gezicht lijkt een schending van artikel 3 van het EVRM voldoende onderzocht te zijn geweest.

Waar zij thans laat uitschijnen dat de verwerende partij niet twijfelt aan de authenticiteit van de dagvaarding, kan zij niet worden gevolgd. Zulks blijkt niet uit de bestreden beslissing. Er wordt enkel verwezen naar de verklaringen die de verzoekende partij aflegde aan de Federale Gerechtelijke Politie, waaronder het bestaan van een dagvaarding als terrorismeverdachte. Deze verklaringen zijn gelijklopend met de verklaringen die werden afgelegd bij de asielinstanties.

Uit de bestreden beslissing blijkt niet dat de verwerende partij geloof hecht aan de dagvaarding, doch wel dat zij het lopend gerechtelijk onderzoek voldoende beschouwt om de verzoekende partij thans als een gevaar voor de openbare orde in België te beschouwen. Evenwel verwijst zij ook naar de beslissing van de asielinstanties die haar noch de vluchtelingenstatus, noch de subsidiaire beschermingsstatus hebben toegekend.

In de beslissing van de Raad inzake haar asielaanvraag stelt de Raad uitdrukkelijk dat de inhoud van het ministerieel besluit betrekking heeft op een onderzoek dat in België gevoerd wordt door de gerechtelijke politie, doch meent dat dit geen afbreuk doet aan de concrete vaststellingen gemaakt in de beslissing van de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen. Zoals reeds aangegeven is de Raad toen ingegaan op alle argumenten die de verzoekende partij thans ook in haar verzoekschrift aanvoert, alsook de door haar aangevoerde rapporten.

Waar de verzoekende partij stelt dat de verwerende partij bij een repatriëring de Irakese overheid op de hoogte zal stellen van het gerechtelijk onderzoek naar mogelijke banden met / sympathieën voor terroristische groeperingen, is dit geenszins aangetoond. Dit betoog is zuiver hypothetisch.

Met haar betoog maakt de verzoekende partij een schending van het door haar ingeroepen middel niet aannemelijk.

Het eerste middel is niet ernstig.

In een tweede middel voert de verzoekende partij de schending aan van artikel 74/14, § 3, 3° van de vreemdelingenwet, van artikel 7 van de vreemdelingenwet en van de materiële motiveringsplicht.

De verzoekende partij betwist dat zij een gevaar voor de openbare orde betekent aan de hand van het terrorismeonderzoek dat de gerechtelijke politie zou voeren. Zij stelt dat uit communicatie tussen haar raadvrouw en het parket blijkt dat het parket de buitenvervolgning zal vorderen. Zij meent dan ook dat de motivering van de bestreden beslissing faalt.

Vooreerst merkt de Raad op dat waar de verzoekende partij stelt dat het parket de buitenvervolgning zal vorderen, dit slechts een loze bewering is welke niet door het minste begin van bewijs gestaafd wordt. Hoe dan ook is het de verwerende partij toegestaan om op verblijfsrechtelijk vlak een standpunt in te nemen met betrekking tot feiten welke het voorwerp uitmaken van een gerechtelijk onderzoek en om het gevaar voor de openbare orde te evalueren, ook al is er nog veroordeling.

Het betoog van de verzoekende partij doet *prima facie* geen afbreuk aan de motivering van de bestreden beslissing in zoverre de verwerende partij, de verzoekende partij als een gevaar voor de openbare orde beschouwt.

Het tweede middel is niet ernstig.

In een derde middel voert de verzoekende partij de schending aan van artikel 2 van het EVRM *juncto* artikel 1 van het protocol nummer 6 bij het EVRM, van de artikelen 2, 4 en 19 van het Handvest van de

Grondrechten van de Europese Unie, van artikel 3 van het EVRM, van artikel 13 van het EVRM, van artikel 47 van het Handvest, van de materiële motiveringsplicht en van het rechtszekerheidsbeginsel.

De verzoekende partij voert aan dat zij thans niet over een doeltreffende voorziening in rechte zou beschikken en dat de thans gevoerde procedure niet aan haar behoeften voldoet. Tot slot voert zij aan dat er een procedure hangende zou zijn met het oog op de registratie van een wettelijk samenwonen.

De verzoekende partij gaat met haar betoog voorbij aan de wijzigingen die de wet van 10 april 2014 aan de procedure met betrekking tot de schorsing van de tenuitvoerlegging van een beslissing bij uiterst dringende noodzakelijkheid (hierna: de UDN-procedure) heeft aangebracht. Ten gevolge van de wetwijziging van 10 april 2014 werden in artikel 39/57, § 1 van de vreemdelingenwet duidelijke beroepstermijnen opgenomen, met name vijf of tien dagen. Sinds voormelde wetwijziging voorziet de vreemdelingenwet tevens in een automatisch schorsende werking overeenkomstig artikel 39/83 van de vreemdelingenwet. Wanneer de vreemdeling het voorwerp uitmaakt van een verwijderings- of terugdrijvingsmaatregel waarvan de tenuitvoerlegging imminent is, behoudens akkoord van de betrokkene, zal de minister (c.q. de staatssecretaris) of zijn gemachtigde in principe pas ten vroegste tien dagen na de kennisgeving van deze maatregel kunnen overgaan tot de gedwongen verwijdering van de betrokkene. Indien de vreemdeling een vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid indient binnen deze termijn, zal echter pas kunnen worden overgegaan tot zijn gedwongen verwijdering nadat de Raad deze vordering heeft verworpen. In het geval de termijn op grond van artikel 39/57, § 1, derde lid van de vreemdelingenwet van tien dagen wordt teruggebracht tot vijf dagen, zijn dezelfde regels *mutatis mutandis* van toepassing. Ook werd een nieuwe alinea aan artikel 39/82 van de vreemdelingenwet toegevoegd, die stelt dat “(d)e kamervoorzitter of de rechter in vreemdelingenzaken (...) een zorgvuldig en nauwgezet onderzoek (doet) van alle bewijsstukken die hem worden voorgelegd, en inzonderheid die welke van dien aard zijn dat daaruit blijkt dat er redenen zijn om te geloven dat de uitvoering van de bestreden beslissing de verzoekende partij zou blootstellen aan het risico te worden onderworpen aan de schending van de grondrechten van de mens ten aanzien waarvan geen afwijking mogelijk is uit hoofde van artikel 15, tweede lid, van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden”. Voorts is de voorwaarde van het moeilijk te herstellen ernstig nadeel vervuld indien een ernstig middel werd aangevoerd gesteund op de grondrechten van de mens, in het bijzonder de rechten ten aanzien waarvan geen afwijking mogelijk is uit hoofde van artikel 15, tweede lid, van het EVRM. In haar verzoekschrift verwijst de verzoekende partij naar rechtspraak van het EHRM (Stella Josef van 27 februari 2014) en van het Grondwettelijk Hof van 16 januari 2014, maar voormelde arresten dateren van voor de wetwijziging. Bovendien kan de verzoekende partij niet meer naar het arrest van 27 februari 2014 van het EHRM (Stella Josef) verwijzen aangezien de zaak werd doorverwezen naar de Grote Kamer en de zaak vervolgens op 19 maart 2015, omwille van een minnelijke schikking tussen de partijen, uit de lijst van zaken voor het EHRM werd geschrapt. Het arrest waarnaar de verzoekende partij verwijst, moet derhalve als niet bestaand worden beschouwd. De verzoekende partij toont, gelet op wat voorafgaat, niet aan dat de wetgever geen gevolg zou hebben gegeven aan de verzuchtingen van het EHRM en van het Grondwettelijk Hof inzake de effectiviteit van een rechtsmiddel in de UDN-procedure.

In casu heeft de verzoekende partij een vordering tot schorsing ingeleid bij uiterst dringende noodzakelijkheid binnen de gestelde beroepstermijn. Op grond van artikel 39/83 van de vreemdelingenwet kent het voormeld beroep van de verzoekende partij een van rechtswege schorsende werking totdat de Raad uitspraak gedaan heeft over de vordering. Artikel 39/83 van de vreemdelingenwet bepaalt immers:

“Behoudens toestemming van de betrokkene, zal ten aanzien van een vreemdeling die het voorwerp uitmaakt van een verwijderings- of terugdrijvingsmaatregel, slechts tot gedwongen tenuitvoerlegging van deze maatregel worden overgegaan na het verstrijken van de in artikel 39/57, § 1, derde lid, bedoelde beroepstermijn of, wanneer de vordering tot schorsing van de tenuitvoerlegging van deze maatregel bij uiterst dringende noodzakelijkheid werd ingeleid binnen deze termijn, nadat de Raad deze vordering heeft verworpen”.

Voorts gaat de behandeling van de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid gepaard met waarborgen en behandelingstermijnen, neergelegd in artikel 39/82, § 4, vierde, vijfde en zesde lid, van de Vreemdelingenwet: “De kamervoorzitter of de rechter in vreemdelingenzaken doet een zorgvuldig en nauwgezet onderzoek van alle bewijsstukken die hem worden voorgelegd, inzonderheid die welke van dien aard zijn dat daaruit blijkt dat er redenen zijn om te geloven dat de uitvoering van de bestreden beslissing de verzoekende partij zou blootstellen aan het risico te worden

onderworpen aan de schending van de grondrechten van de mens ten aanzien waarvan geen afwijking mogelijk is uit hoofde van artikel 15, tweede lid, van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden.

De vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid wordt afgedaan door de kamervoorzitter of de rechter in vreemdelingenzaken binnen achtenveertig uur na de ontvangst ervan. Deze termijn wordt evenwel uitgebreid tot vijf dagen volgend op de dag van ontvangst door de Raad van de ingeleide vordering, wanneer de effectieve verwijdering of terugnijving van de vreemdeling voorzien is voor een datum die de acht dagen te boven gaat.

Indien de kamervoorzitter of de rechter in vreemdelingenzaken niet binnen de termijn tot een uitspraak komt, dan moet hij de eerste voorzitter of de voorzitter daarvan op de hoogte brengen. Deze neemt de nodige maatregelen opdat een uitspraak wordt gewezen, al naargelang het geval, ofwel ten laatste binnen tweeënzeventig uur na de ontvangst van het verzoekschrift, ofwel zo snel mogelijk. Inzonderheid kan hij daartoe de zaak evoceren en er zelf uitspraak over doen”.

De bestreden beslissing betreft een verwijderingsmaatregel zodat gans het betoog over hoe op hoogdringende wijze een andere maatregel dan een verwijderingsmaatregel kan aangevochten worden, niet ter zake doet.

Te dezen heeft de verzoekende partij die vastgehouden wordt, één vordering ingesteld, namelijk onderhavige vordering tot schorsing, die op hoogdringende wijze behandeld wordt. Het gehele betoog van de verzoekende partij over drie beroepen die dienen aanhangig gemaakt te worden om een hoogdringende behandeling en een volledig onderzoek van zijn beroep te verkrijgen is derhalve *in casu* evenmin dienstig.

De verwijzing naar het arrest van het Grondwettelijk Hof 1/2014 van 16 januari 2014, is eens te meer niet dienstig omdat dit arrest betrekking heeft op de wetbepalingen betreffende de beroepsprocedure voor asielzoekers uit een ‘veilig herkomstland’, waarna de Belgische wetgever een volle rechtsmacht beroepsprocedure heeft voorzien voor deze asielzoekers, alsook voor asielzoekers die een meervoudige asielaanvraag hebben ingediend. Gans deze kwestie heeft geen betrekking op een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering nadat de asielprocedure van de verzoekende partij werd afgesloten middels een schorsend beroep voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, zoals *in casu*. Uit de bespreking van de voorgaande middelen blijkt dat alle grieven behandeld werden, met inbegrip van de grief inzake artikel 3 van het EVRM en dit voor de verzoekende partij verwijderd wordt naar Irak.

Ten slotte blijkt uit onderhavig arrest dat de zaak niet wordt afgehandeld op grond van enkel de voorwaarde inzake het moeilijk te herstellen ernstig nadeel.

Waar de verzoekende partij verwijst naar een arrest van de Raad van 31 januari 2014, merkt de Raad op dat arresten in een continentale rechtstraditie geen precedentswaarde hebben.

In zoverre de verzoekende partij verwijst naar de omzendbrief waaruit kan worden afgeleid dat het bevel zal worden opgeschort als de persoon in kwestie een ontvangstbewijs heeft gekregen in het kader van een wettelijke samenwoning, ziet de Raad niet in hoe de verzoekende partij hier dienstig kan naar verwijzen, nu zij op geen enkele wijze aantoonbaar dat zij over een ontvangstbewijs zou beschikken in het kader van een wettelijke samenwoning.

Bijgevolg toont de verzoekende partij op het eerste gezicht geen schending aan van de in het middel aangevoerde bepalingen.

Het derde middel is niet ernstig.

Dienvolgens is niet voldaan aan de tweede van de drie cumulatieve voorwaarden om tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid over te gaan zoals opgelegd in de artikelen 39/82, § 2 van de Vreemdelingenwet en artikel 43, § 1 van het PR RvV. Deze vaststelling volstaat om de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid te verwerpen.

4. Kosten

Met toepassing van artikel 39/68-1, § 5, derde en vierde lid van de Vreemdelingenwet zal de beslissing over het rolrecht of over de vrijstelling ervan, in een mogelijke verdere fase van het geding worden onderzocht.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negentien december tweeduizend zestien door:

mevr. J. CAMU,

kamervoorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. S. KEGELS,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

S. KEGELS

J. CAMU